

Jõuluturg

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
The December Market
2024

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Krista Liidaru
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2024 by RaeAnne Thayne LLC
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E11450424
ISBN 978-9916-31-580-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Hiilgavale Gail Chasanile
ja tervele Harlequin/Canary Street Pressi meeskonnale.
Täna teid vankumatu toe ja pühendumuse eest,
samal ajal kui olete aidanud mu
seitsmekümne viiel lool ilmavalgust näha.
Teie juhatus ja raske töö on hindamatud.
Täna ka oma perekonda selle eest,
et nad kannatavad mu tähtaegadesse takerdunud aju
ja on ligi kolmkümmend aastat minuga olnud.
See teekond poleks ilma teieta võimalik
ja ma armastan teid kõiki väga.

I

Katastroof saabus lumisel öhtul enne tänapüha.

Amanda Taylor, pilgeni täis toidukotid käes, vajutas küünarnukiga nupule, mis avas Shelter Inni eakate hooldekodu ukse.

Tal oli alati kiire, muidu oleks ta teinud kaks käiku. Ta päev oli olnud maruline ja pöörane ning viimase minuti retk toidupoodi vanaema palvel polnud asja kuidagi kergemaks teinud.

Võib-olla õnnestus tal ühel päeval Birdiet veenda, et ta kulleriteenust kasutaks, ehkki vanaema ütles alati, et võõrad ei vali parimaid puu- ja aedvilju, ning kurtis, et nad ei vaata ka säilivustähtaegu.

Amandal polnud aitamise vastu midagi. Ta armastas oma vanaema väga ja pidas tema eest – või *koos* temaga – poes käimist üheks nendest väikestest asjadest, millega sai Birdie elu veidi kergemaks teha.

Vanaema kavandas tänapühaõhtusööki, ehkki seal pidid osalema vaid nemad kahekesi ja üks ta sõbranna. Amanda oli üritanud Birdiele öelda, et ta ei näeks vaeva, aga vanaema ei võtnud teda muidugi kuulda.

Nii et siin Amanda nüüd oli, süles viis toidukotti, kus olid viimase minuti asjad sees.

Ta hoidis neid ettevaatlikult käes, astudes uksest sisse ja õnnitledes end, et polnud midagi maha pillanud.

Paraku ajas uhkus ta upakile. Ta oleks pidanud targem olema. Ühel hetkel kiirustas ta asutuse puhketoast mööda, järgmisel aga astus millegi väikese, ohtliku ja libiseva peale. Ta jalg kadus alt ja ta kukkus vaigse karjatusega istuli, kartulid, sibulad ja banaanid kottidest välja veeremas.

Amanda surus alla soovi valust kägarasse tõmbuda. Ehkki oleks tahtnud.

„Oih!“ Suure puhketoa ukse vahelt kõlas väike ärevil hääl. „See on vist minu süü. Mul on väga kahju!“

Amanda ajas põrandal silmad kissi ja nägi väikest umbes kuueaastast tumedate lokiis juustega poissi, kes vaatas teda murelikult oma ümmarguste tumedate raamidega prillide tagant.

Ta tundis teda, kuid ei suutnud kohe paika panna, kust. Talle meenus, et oli poissi näinud hiljuti abiratastega jalgrattal oma majast mööda kihutamas, kuid mitte midagi täpsemat.

„Isaac! Millega sa hakkama said?“

Puhketoa ukse vahelt kostis meesterahva hääl, sügav ja range, mis tekitas Amanda selgroos seletamatuid judinaid.

„Ma mängisin oma ralliautoga, samal ajal kui sa *abuelo*'ga* rääkisid. Ma sõitsin siin, sest see liigub ilma vaibata põrandal paremini. Siis see daam astus sellele peale ja kukkus istuli.“

Lelu. Sellepärast ta kukkunud oligi. Amanda vaatas ringi, kuni nägi väikest sinist ralliautot, mis sõitis ilmselgelt poisi käes oleva juhtpuldi abil.

* *Abuelo* – vanaisa, hisp. *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*

„On teiega kõik korras?“ küsis poiss temalt, pruunid silmad ärevil.

„Oh ei! Mul on väga kahju. Ta alles sai selle mänguasja ega ole veel päris selgeks saanud, kuidas pult töötab. Saan ma teid aidata?“

Sügava hääle omanik astus ta vaatevälja. Amanda nägi oma piinlikust kohast põrandal kõigepealt kulunud nahast saapaid, siis lihaselisi reisi katvaid teksaseid, lühikest musta jopet ja lõpuks meest, kellel olid tumedad juuksed, pruunid silmad nagu ta pojalt ning kõhn, tugevate joontega nägu.

Tal jäi hing kinni.

Rafe Arredondo, Shelter Springsi päästekomando abipealik, ulatas talle käe. Olles ära tundnud, kes ta ees põrandal istus, jäi mees teda peaaegu koomiliselt vaatama.

„Amanda! Oh! Tere!“

Amanda lehvitas, tagumik ikka veel valus.

„On sinuga kõik korras? Las ma aitan sind!“

„Kõik on hästi,“ valetas Amanda.

Kui ta oleks suutnud välja nuputada, kuidas ise väärikalt püsti tõusta, poleks ta mehe pakutud kätt vastu võtnud. Rafe haaras tal sõrmedest ja sikutas ta püsti.

„Palun ütle, et midagi katki pole!“

Ta uhkus? Väärikus? Edevus?

„Ei usu. Kõik on korras. Ma oleksin pidanud vaatama, kuhu astun. Ja ma poleks pidanud üritama viit toidukotti korraga tassida.“

„Me võime koristada aidata. Tundub, et üks kottidest rebenes.“

Ühe koti põhi oli täiesti katki, nii et 4,5-kilogrammiline jahu-kott oli välja kukkunud. Õnneks oli see peaaegu terve.

„Küsi *abuelo*’lt, kas tal on uus kott anda!“ ütles Rafe oma pojale.

Isaac noogutas ja jooksis tagasi puhketuppa.

„Ma unustasin, et su vanaisa siia kolis.“

„Just. Mõned kuud tagasi.“

Rafe perekond elas Shelter Springsis. Ta isal Alil oli olnud ehitusettevõte, kuni selle mõned aastad tagasi maha müüs ja pensionile läks. Pensionipõlv ei kestnud aga kaua ja nüüd tegeles ta pisiremonditöödega.

Rafe ema Louise'ile kuulus üks linnakese populaarsemaid ilusalonge.

Amanda ei käinud Louise'i juures, ehkki oli kuulnud, et tema ja teised salongitöötajad tegid head tööd.

„Tõsiselt, on sinuga kõik korras? Kas peaksime su EMO-sse viima?“

„Ei usu.“ Amanda kontrollis mõtteis kõik oma jäsemed üle. Valu ja ehmatus hakkasid üle minema, ehkki ta kahtlustas, et ta tagumik võis sinine olla. Ja veidral kombel tuikas ka ta pahkluu. Ilmselt oli ta selle kukkudes välja väananud.

Isaac naasis puhketoast toidukotiga. Ta korjas üles koridori-põrandale kukkunud asjad ja pani need kotti.

„Meil on tõesti kahju, kas pole, Isaac?“

Poiss nägi süüdlaslik välja, tumedad silmad hiiglaslikud prillide taga. „Jah, ma poleks tohtinud oma autot koridori jätta.“ Ta peatus. „Aga võib-olla sa oleksid pidanud vaatama, kuhu astud.“

Amanda surus ta ebaviisaka vastuse peale naeratuse alla, ehkki nägi, kuidas Rafe nägu krimpsutas.

„Tõsi. Mingit kahju ju ei sündinud. Minuga on kõik korras. Ma pean ütleva, et see auto näeb lahe välja. Loodetavasti ei teinud ma seda katki.“

„Ma ei usu. See on lahe auto. See sõidab isegi tagaratastel. Tahad proovida?“

Amanda raputas pead, ehkki oli ta lahkest pakkumisest liigutatud. „Võib-olla mõni teine kord. Ma pean need toidukotid oma vanaema juurde viima. Me korraldame homme tänapühapäevaks söögi ja ta ei saa kalkunit soolavette panna, kui ma neid asju talle õigeaks ajaks kohale ei toimetata.“

„Ma võin aidata sul neid tassida ja siis sa võid mu autot proovida, kui tahad. See sõidab koridoris hästi.“

„Me mõlemad aitame,“ sõnas Rafe.

Amanda oleks äärepealt keeldunud, sest Birdie juurde olid vaid mõned sammud, aga poiss nägi nii siiras ja abivalmis välja, et ta ei suutnud ei öelda.

„Ma hindan teie abi. See oleks äge. Tänan!“

Rafe võttis kõik kotid peale ühe, mille külge Amanda oli millegipärast klammerdunud, ja nad sammusid kolmekesi mööda koridori edasi.

„Kuule!“ hüüdis Isaac, kui Amanda oma vanaema uksekella helistas, silmad prilliklaaside taga pärani. „Mu sõber Birdie elab siin.“

Amanda naeratas. „Sinu sõber Birdie on mu vanaema.“

Ta ei öelnud poisile, et Birdie oli tema jaoks maailma kõige tähtsam inimene. Kaootilise lapsepõlve keskel oli Birdie olnud talle ainsaks jõu- ja lohutuseallikaks.

Amanda oli täiskasvanuna koguni koos vanaemaga tolle väikeses Huckleberry tänaval asuvas majas elanud. Roosi maja oli alati kodusem tundunud kui ta vanemate järveäärne häärber või isegi katusekorter, mille ta oli endale pärast kolledži lõpetamist ostanud.

Kui vanaemal kollatähni kärbumine diagnoositi ja ta nägemine järsult halvenes, oli Amanda oma korteri maha müünud ja tagasi Birdie juurde kolinud.

Ta polnud seda eriliseks ohverduseks pidanud. Vanaema oli uute väljakutsetega kohanemiseks abi vajanud. Birdie oli

talle terve elu toeks olnud. Tema aitamine mõjus hästi neile mõlemale.

Vanaema avas ukse, lühikestes turri aetud hallides juustes lillad triibud. Ta kandis rippuvaid kõrvarõngaid, oma lemmikuid vikerkaarevärvilisi kootud susse ja dressipluusi, mille peal oli totakas kalkun ja kiri „Topi end täis, kuni pea ringi käib“.

Amanda ei teadnud kunagi, mis Birdie järgmiseks moehitiks sai. Aga talle meeldisid need kõik.

Birdie koer istus kannatlikult ta kõrval. Dash polnud küll ametlikult pimedakoer, aga sai selle rolliga hästi hakkama. Ta aitas vanaemal takistusi vältida, andis kätte asju, mille too maha pillas, ja hoiatas ohtude eest, näiteks autod ja kõnniteeservad.

„Tere, vanaema! Tere, Dash! Amanda siin. Ma tõin su toidukotid ära.“

„Täna, et need ära tõid!“ vastas Birdie, seejärel kortsutas kulmu. „Sa pole üksi. Ma usun, et sul on paar abilist.“

„Tere, proua Birdie!“ Isaac Arredondo naeratas, lükates prillid ninal üles. „See olen mina. Isaac. Su sõber.“

„Tõepoolest! Kui kena sinust mu lapselast aidata.“

Isaac vaatas süüdlaslikult Amanda poole. „Tegelikult ma ei aidanud teda. Rohkem nagu kukutasin maha. Ma mängisin koridoris oma puldiautoga ja ta astus sellele peale ja kukkus istuli. See oli veidi naljakas, aga ma ei naernud, sest see oleks õel olnud.“

Amanda leidis, et peaks ilmselt selle väikese asja eest tänulik olema. Ta vaatas silmanurgast Rafe poole ja nägi, et poja ausus valmistas talle korraga nalja ja piinlikkust.

„Ma kujutan ette, et mu maha prantsatamine võis naljakas olla. Nagu oleksin ma banaanikoore peale astunud,“ oli Amanda

sunnitud tunnistama. „Ilmselt oleks ka mul olnud raske mitte naerma puhkeda. Ma hindan, et sa seda ei teinud, ehkki oleksid tahtnud.“

„Me oleme edaspidi oma mänguasjadega ettevaatlikumad, eks?“ Rafe vaatas oma poega range pilguga.

„Jah. Ma ei tahtnud, et keegi sellele peale astuks. See võib ju katki minna.“

„Oh aeg! Sellest oleks kahju, mis?“ Birdie ei suutnud oma naeratust varjata.

„Jah. Sest ma sain selle *abuelo*'lt ja mul pole veel olnud aega sellega mängida.“

„Küll jõuad,“ lausus ta isa.

„Tere, Rafe, mu kallis!“ ütles Birdie särava naeratusega. „Kuidas sul läheb?“

Mees kummardas ja suudles teda põsele. „Hästi, Birdie. Sa näed välja sama kaunis nagu alati.“

Amandal polnud aimugi, et need kaks olid rohkem kui lihtsalt tuttavad. Nähtavasti aga olid. Nad näisid hästi läbi saavat ja Birdie löi ta sõnade peale särama.

Milline naine poleks, kui nii võrratu mehe tähelepanu keskpunktis oli?

„Kas tahaksite üht küpsist, mu kullakesed?“ küsis vanaema Arredondodelt. „Ma just võtsin need ahjust välja. See on vähim, mida ma teha saan, et teile toidukottide tassimise eest tasuda.“

Heh! Aga *tema* küpsised? Amanda oli ju olnud see, kes oli kõik need asjad ostnud, majja tassitud ja siis piinlikult Isaaci mänguauto otsa komistanud.

„Jah, palun!“ Poiss säras. „Mulle *meeldivad* küpsised.“

„Ma vist oleksin pidanud enne su isalt küsima, kas sa tohid küpsist süüa.“